

[Paul Møller.]

fremkommer, når vi engang har vedtaget finansloven og skattelovene for det kommende år.

Må jeg dernæst sige — som det også fremgår af den forrige ordførers tale — at det jo langtfra er givet, at merværdiafgiften kan gennemføres inden den 20. marts. Selv regeringens ordfører, hr. Peter Nielsen, lagde jo ikke nogen særlig kærlighed for dagen over for merværdiafgiften. Jeg forstod, at han ville græde meget tørre tårer, hvis den ikke skulle blive gennemført. Vi står altså i en ganske ny situation med udskrivningslovforslaget, hvis merværdiafgiften ikke kan gennemføres inden den 20. marts. Jeg går ud fra, at finansministeren vil sige, at så må de foreslåede skatteændringer — bortset fra forhøjelsen af lønmodtagerfradraget og forbedringen af merindtægtsnedslaget, som jo alle partier har stemt for, i hvert fald i princippet — falde væk, fordi de er en følge af merværdiafgiften; så falder persontilskuddene og bundgrænseforhøjelserne bort. Men også det kan man for så vidt principielt tage forholdsvis roligt på, for det er jo nøje regnet ud i forslagets bemærkninger og i ministerens fremsættelsestale, at ingen vil få mere gennem disse lettelser, end de vil komme til at betale gennem merværdiafgiften.

Af den grund er der altså ingen anledning til at være så forfærdelig ulykkelig, som f. eks. dagbladet Aktuelt var det for et par dage siden, da det konstaterede sådan lidt mere tempererede følelser over for merværdiafgiften; da troede man jo ligefrem i dette dagblad, at merværdiafgiften var sådan en håndsækning til venstre og det konservative folkeparti, at det var regeringens tilbud til os. Sådan skal den selvfølgelig ikke opfattes. For alt taget i betragtning er merværdiafgiften en afgift som alle andre, der skal betales af befolkningen, og vi har sagt, at vi vil gerne være med til at se på den problemstilling, den rejser. Vi har sagt, vi gerne vil være med til en omlægning af beskatningen, og det vedstår vi, også i dette forår, hvis det skulle være muligt at blive færdig.

Men jeg kan ikke tilbageholde et suk over, at netop det formål at omlægge beskatningen ligesom er forsvundet helt ud af regeringens tankevirksomhed. Da finans-

ministeren fremsatte udskrivningslovforslaget, sagde han jo netop, at merværdiafgiften ikke skal bruges til en omlægning af beskatningen; nu er det ikke det, der er det afgørende ved merværdiafgiften. Må jeg spørge: hvad skal den så bruges til? Hvad er det egentlig, vi så skal bruge merværdiafgiften til, hvis den ikke skal bruges til at omlægge beskatningen? Jeg tror, at finansministeren ville hente sig megen tak, hvis han ville oplyse os om det.

For vort vedkommende er det imidlertid stadig klart, at det, vi vil bruge merværdiafgiften til, er en omlægning af beskatningen. Vi må derfor, inden vi kan stemme for merværdiafgiften, have en bindende aftale om alle afgørende led i den fremtidige skattereform. Vi kan ikke acceptere at skulle stemme for merværdiafgiften, hvis vi ikke ved, hvortil den skal anvendes. Kan en sådan enighed ikke opnås inden 20. marts, må regeringen enten udskyde denne sag eller bruge sit snart sagnomspundne flertal, hvis det da lader sig bruge, til at gennemføre merværdiafgiften. Det kan man vel ikke vide noget om i dag. De, der har læst SF's hovedbestyrelses vedtagelse, kan i hvert fald slet ikke vide noget om det. Efter den er det ganske uklart, om man kan formå regeringens støtteparti til venstre til at stemme for dette store regeringsforslag.

Kan vi blive enige, kan denne køreplan også holde. Men regeringen kan ikke ensidigt opstille en køreplan og så betragte det som et brud fra vor side, hvis vore heste ikke kan rende stærkt nok til at kunne tilfredsstille finansministeren.

Vi har på to afgørende områder i denne vinter givet indrømmelse til socialdemokratiets skattepolitik, nemlig med hensyn til kildeskatten og med hensyn til skattefradragets retten. Vi har gjort det i konsekvens af det valg, der fandt sted den 22. november, fordi vi ved, at hvis tingene overhovedet skal komme videre i denne sal, er det nødvendigt, når en valgkamp har været ført om disse problemer, at de, der har lidt nederlag, på disse to områder bøjer sig. Vi har erkendt, at med det radikale venstres, med liberalt centrums, socialistisk folkepartis og socialdemokratiets stilling før valget til disse to spørgsmål, er der et massivt flertal for de to reformer. Men har de stemmer nok til at gennemføre mer-